

Arrest

nr. 107 106 van 23 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van 3 juni 2013 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VERKEYN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

- aangaande eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U, [A.Q.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren [in 1986]. U bent afkomstig van de stad Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh. U bent getrouwd met [N.N.] [...].

Op 19 oktober 2011 heeft u asiel aangevraagd in België. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U, [A.Q.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Qizilbash-origine te zijn. U werd geboren in [1986] in Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh. Van het moment van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan heeft u in Mazar-i-sharif gewoond. U volgde 11 jaar scholing, eerst aan

de Sultan Ghijasuddin school en nadien aan het lyceum van Bakthar. U spreekt Dari en een beetje Pashtu en Engels. U bent in 1388 (2009) getrouwd met [N.N.] [...], samen met haar heeft u een dochtertje, [D.] van 1 jaar en een half. Uw vrouw en uw dochter zijn bij u in België. U werkte in de boekenhandel van uw vader waar u vooral schriften en ander schoolmateriaal verkocht.

In 1387 (2008) heeft u 5 jerib grond gekocht van [A.H.] in Qala Rezaq in het district Chemtal van de provincie Balkh. U wenste deze grond te verhuren aan iemand om dan de opbrengst te delen. Het duurde enige tijd alvorens u iemand kon vinden. Één van uw klanten, [M.H.], afkomstig uit Qala Rezaq bracht u in contact met [N.K.]. U sloot een contract met [N.K.] voor een periode van 1 jaar. Hiervoor diende hij 235000 Afghani te betalen, de helft hiervan onmiddellijk, de andere helft na 6 maanden. Na 5-6 maanden belde [A.H.] u op met de mededeling dat [N.K.] papaver kweekte op uw grond. U wou dit eerst niet geloven maar besloot dan toch te gaan kijken. Toen u aankwam zag u dat er inderdaad papaver gekweekt werd. U sprak [N.K.] hierover aan. Hij werd kwaad. Terwijl u met [N.K.] stond te praten wenkte [A.H.] u op een manier dat [N.K.] het niet kon zien. Hij vertelde u dat [N.K.] bij de taliban zat en dat u er best geen problemen mee kreeg. U kreeg schrik en onderbrak uw conversatie met [N.K.] en keerde terug naar Mazar-i-Sharif. In Mazar-i-Sharif bent u naar het politiecommissariaat gegaan en heeft u een klacht neergelegd. Met deze klacht diende u naar het districtshuis in Chemtal te gaan. De politie begeleidde u naar uw grond in Chemtal. Zij hebben het contract afgenomen van [N.K.] en de papaver vernietigd. [N.K.] was zeer kwaad. Na een tijdje kwam [M.H.] naar uw winkel, hij waarschuwde u dat [N.K.] hem had gestuurd en dat hij u tot vijand had uitgeroepen. U besteedde hier geen aandacht aan. Toen begon [N.K.] u te bellen. U heeft hier slecht enkele keren op gereageerd. Een paar dagen later werd u uitgenodigd bij uw zus in de wijk Noor Khoda in Mazar-i-Sharif. Uw vrouw en uw dochter gingen u voor. Toen u zelf op weg was naar uw zus werd u onderweg tegen gehouden door twee gemaskerde mannen. Zij vielen u aan. Enkele mannen die van het avondgebed in de moskee kwamen zagen dit en kwamen u ter hulp, de twee mannen maakten van de gelegenheid gebruik om te ontsnappen. U vroeg hen uw broer [A.] te bellen. Uw broer kwam samen met uw gezin, de man van uw zus, uw moeder, ze hebben u naar het ziekenhuis gebracht. Toen u terug thuis was heeft u [A.H.] gebeld en gezegd wat er gebeurd is. Hij zei dat u nu niet meer veilig zou zijn omdat [N.K.] u nog steeds zocht en dat het beter was te vluchten. U zocht een smokkelaar en bent met uw gezin vertrokken. Jullie vroegen op 19 oktober 2011 asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van uw vrouw, de taskara van uw dochter, uw studentenkaart, uw rijbewijs, uw kieskaart, uw werkvergunning, een kleine kopie van uw taskara, de aankoopakte van uw grond, de huurovereenkomst, en een klacht bij de politie van Mazar-i-Sharif voor.

Op 10 april 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest 90232 van 24 oktober 2012.

U verliet vervolgens het grondgebied niet en diende een tweede asielaanvraag in op 6 november 2012. In het kader van uw asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en die als ongeloofwaardig worden beschouwd. U voegde aan uw eerdere asielmotieven nog toe dat uw familie op 18 hamal 1391 (7 april 2012) een dreigbrief ontvangen heeft van de taliban. Een week later, op 25 hamal 1391 (14 april 2012) werd uw huis in Mazar-i-Sharif in brand gestoken door [N.K.].

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door [N.K.].

Ter staving van uw asielrelaas legde u bij uw eerste asielaanvraag volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van uw vrouw, de taskara van uw dochter, uw studentenkaart, uw rijbewijs, uw kieskaart, uw werkvergunning, een kleine kopie van uw taskara, de aankoopakte van uw grond, de huurovereenkomst, en een klacht bij de politie van Mazar-i-Sharif. Bij uw tweede asielaanvraag legt u bijkomende documenten neer: de kopie van de 'taskara' van uw broer, een dreigbrief van de taliban, een verklaring van de wijkverantwoordelijken, een bevestiging van de brandweer, 9 foto's, de enveloppen waarmee deze documenten werden opgestuurd en een bundel internetartikels over de veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 10 april 2012 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat de

geloofwaardigheid van uw asielrelaas was ondermijnd en er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. De RvV heeft deze beslissing bevestigd op 24 oktober 2012.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u uw huidig asielrelaas verder bouwt op uw initieel asielrelaas, waar u aan vasthoudt, en die door het CGVS als ongeloofwaardig werd bevonden. Hierdoor kan er ook aan de geloofwaardigheid van uw huidige asielrelaas getwijfeld worden.

Ondanks deze eerdere vaststellingen legt u nieuwe documenten voor die het ongelijk van de Belgische asielinstanties moeten aantonen. U legt een dreigbrief voor die uw familie van de taliban ontvangen heeft. U verklaarde dat deze afkomstig is van [N.K.] (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uit vertaling blijkt echter nergens dat [N.K.] achter deze brief zou zitten. De brief is ondertekend door Mullah [S.K.] en is afkomstig van Chamtal (zie vertaling p. 4 toegevoegd aan administratief dossier). U weet echter niet dat deze brief van Mullah [S.K.] komt (gehoorverslag CGVS, p. 3). Men kan van iemand die asiel aanvraagt verwachten dat die de inhoud kent van de documenten die hij voorlegt en weet van wie deze afkomstig zijn. In de brief zijn geen verwijzingen terug te vinden naar uw problemen met [N.K.]. Het feit dat deze brief afkomstig zou zijn van [N.K.] berust op speculatie (CGVS, p.6-7). Daarnaast is het opmerkelijk dat u in eerste instantie niet vermeldde dat de brief afkomstig is van [N.K.] maar vaag verklaarde dat hij afkomstig is van de mensen waarmee u problemen heeft (gehoorverslag CGVS, p. 3). Deze vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat [N.K.] meer dan een half jaar zou wachten alvorens actie te ondernemen en van zich te laten horen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het komt weinig plausibel over dat [N.K.] gedurende maanden niks van zich laat horen en uw familie niet lastigvalt en vervolgens uit het niks een dreigbrief stuurt naar uw broer. Men zou verwachten dat mocht [N.K.] u daadwerkelijk willen vermoorden hij veel sneller actie zou ondernomen hebben en op z'n minst uw familie niet zo'n lange tijd ongemoeid zou laten. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Om dezelfde reden is het ook weinig waarschijnlijk dat [N.K.] achter de brandstichting van uw huis zit. Het is weinig overtuigend dat [N.K.] eerst maanden niks onderneemt en dan plotseling één week na de brief harde actie onderneemt door uw huis in brand te steken. Het feit dat [N.K.] achter de brandstichting zou zitten berust bovendien op pure speculatie. Nadien heeft uw familie niks meer vernomen van [N.K.] (gehoorverslag CGVS, p. 7). De bevestiging van de brandweer en de politie die u neerlegt als bewijs kunnen niet als bewijs aanvaard worden omdat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien worden documenten maar als bewijs aanvaard als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is.

Uw verklaring dat u geen beroep kan doen op de politie is niet overtuigend. Op de politie een beroep doen zou volgens u geen zin hebben (gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaarde echter wel bij uw eerste asielaanvraag dat u de hulp van de politie heeft gevraagd en dat zij u wel degelijk geholpen hebben (gehoorverslag 9 februari 2012, p. 12). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat zij u dit keer niet zouden helpen. Dit feit kan de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Uit boven gestelde dient te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging of reële kans op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. De eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS blijft bijgevolg behouden.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het CGVS wijst er verder nogmaals op dat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). De bevestiging van de wijkverantwoordelijken kan omwille van bovenstaande redenen niet als bewijs worden aanvaard. De taskara van uw broer toont uw broer zijn identiteit aan maar vormt geen bewijs voor uw problemen. De foto's die u voorlegt kunnen eveneens niet weerhouden worden als bewijs. Op deze foto's bent u te zien met uw arm in het verband maar deze tonen niet de oorzaak aan. De foto's van het afgebrande huis tonen aan dat er foto's zijn genomen van een afgebrand huis, niets meer, niets minder. Rekening houdend met bovenstaande argumentatie tonen deze foto's bovendien niet aan dat [N.K.] voor problemen zorgt. Bovendien kunnen documenten slechts als bewijs aanvaard worden als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen wat i.c. niet het geval is. De door u voorgelegde web artikels bevatten slechts een verwijzing naar de algemene situatie in Mazar-i-Sharif die het CGVS steeds indachtig houdt bij het nemen van een beslissing. Deze artikels hebben verder geen betrekking op uw eigen asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat er in de provincie Balkh in 2010 en begin 2011 sprake was van een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers. In de tweede helft van 2011 tekende zich echter een licht dalende trend af in het aantal incidenten in de provincie. Hoewel uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin er na de winter in 2012 opnieuw sprake was van veiligheidsincidenten, blijkt de situatie in de provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten betrekkelijk kalm en staan deze districten stevig onder controle van de overheid.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- aangaande tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U, [N.N.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren [in 1984] in Kabul. U woonde met uw man, [A.Q.] [...] in de stad Mazar-i-Sharif van de provincie Balkh.

Op 19 oktober 2011 heeft u asiel aangevraagd in België. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U, [N.N.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Qizilbash-origine te zijn. U werd [in 1984 geboren] in Kabul. Tijdens het regime van de Taliban verhuisde u met uw familie naar Iran. In 1386 (2007) keerde u voor 5 maanden terug naar Kabul om zich daar opnieuw te vestigen in de winter van 1387 (2008). U bent getrouwd met [A.Q.] [...] en heeft met hem een dochtertje, [D.]. Na uw huwelijk bent u in Mazar-i-Sharif gaan wonen. Uw man en uw dochter zijn bij u in België.

Uw man, [A.Q.] had een stuk grond in het district Chemtal, van de provincie Balkh. Hij verhuurde deze grond aan [N.K.]. [N.K.] verbouwde papaver op deze grond. Toen u man hiervan op de hoogte gesteld werd wou hij dit eerst niet geloven. Hij ging kijken en stelde vast dat dit inderdaad het geval was. Hij sprak [N.K.] hierover aan. Ondertussen kreeg hij teken van de vorige eigenaar dat hij diende te komen. Deze vertelde hem dat [N.K.] bij de taliban was en dat hij geen problemen met hem diende te zoeken. Hierop keerde uw man terug naar huis. Hij diende een klacht in bij het commissariaat van Mazar-i-Sharif. Hij ging met deze klacht terug naar Chemtal. De politie ging met uw man mee naar zijn gronden. Ze namen het contract af van [N.K.] en een groot deel van de oogst werd vernietigd. [N.K.] zwoer dat hij wraak zou nemen. Hij bedreigde uw man enkele keren door de telefoon. Toen u op een dag uitgenodigd was bij uw schoonzus in Noor Khoda werd uw man aangevallen door twee onbekenden, ze hebben hem geslagen. U en de rest van de familie heeft hem naar het ziekenhuis gebracht. Nadien hoorden jullie dat [N.K.] dit onvoldoende vond. Jullie besloten te vluchten. Op 19 oktober 2011 vroegen jullie asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u geen documenten voor maar verwijst u naar de documenten van uw man, met name: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van uw man, de taskara van uw dochter, zijn studentenkaart, zijn rijbewijs, zijn kieskaart, zijn werkvergunning, een kleine kopie van zijn taskara, de aankoopakte van de grond, de huurovereenkomst, en een klacht bij de politie van Mazar-i-Sharif voor.

Op 10 april 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest 90232 van 24 oktober 2012.

U verliet vervolgens het grondgebied niet en diende een tweede asielaanvraag in op 6 november 2012. Wat de nieuwe elementen betreft die u voorlegt wordt er verwezen naar de nieuwe elementen in het feitenrelaas van uw man [A.Q.] dat u hier kan lezen (u beroept zich immers op dezelfde nieuwe elementen):

“In het kader van uw asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en die als ongeloofwaardig worden beschouwd. U voegde aan uw eerdere asielmotieven nog toe dat uw familie op 18 hamal 1391 (7 april 2012) een dreigbrief ontvangen heeft van de taliban. Een week later, op 25 hamal 1391 (14 april 2012) werd uw huis in Mazar-i-Sharif in brand gestoken door [N.K.].

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door [N.K.].

“Ter staving van uw asielrelaas legde u bij uw eerste asielaanvraag geen documenten voor maar verwees u naar de documenten van uw man, met name: zijn taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van zijn vrouw, de taskara van uw dochter, zijn studentenkaart, zijn rijbewijs, zijn kieskaart, zijn werkvergunning, een kleine kopie van uw taskara, de aankoopakte van de grond, de huurovereenkomst, en een klacht bij de politie van Mazar-i-Sharif. Bij uw tweede asielaanvraag legt u geen nieuwe documenten voor en verwijst u naar die van uw man, met name: de kopie van de ‘taskara’ van zijn broer, een dreigbrief van de taliban, een verklaring van de wijkverantwoordelijken, een bevestiging van de brandweer, 9 foto's, de enveloppen waarmee deze documenten werden opgestuurd en een bundel internetartikels over de veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat dat u en uw man geen nieuwe elementen naar voren brengen die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Daar u zich beroept op dezelfde nieuwe elementen als uw echtgenoot [A.Q.] [...] verwijst het CGVS naar de omstandige gemotiveerde beslissing van uw man die u hier kan lezen:

“[...]”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een tweede asielaanvraag betreft. Zo stelt de bestreden beslissing: *"Op 10 april 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De beslissing van het CGVS werd bevestigd door de RVV in het arrest 90232 van 24 oktober 2012. U verliet vervolgens het grondgebied niet en diende een tweede asielaanvraag in op 6 november 2012. In het kader van uw asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven [...]"*

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van het eerdere arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door de verzoekende partijen aangevoerd in het kader van hun huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de vorige asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.1. De verzoekende partijen stellen dat de brandstichting in hun huis wel degelijk een vaststaand element is. Verzoekers hebben een attest van de brandweer neergelegd evenals een bevestiging van de politie dat het om een opzettelijke brandstichting gaat.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). In zijn vorig arrest heeft de Raad de aangehaalde feiten niet aannemelijk geacht. Terecht stelt de bestreden beslissing ook: *"De bevestiging van de brandweer en de politie die u neerlegt als bewijs kunnen niet als bewijs aanvaard worden omdat aan Afghaanse documenten niet veel waarde kan worden gehecht omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier)."*

2.2.2. Wat betreft de bescherming door de politie wijzen de verzoekende partijen erop dat de verwerende partij de cultuur en de omstandigheden in Afghanistan negeert, waaruit blijkt dat de politie er vaak niet in slaagt om effectieve bescherming te bieden.

De Raad wijst er op dat bij gebrek aan aannemelijkheid van de aangehaalde feiten van vervolging de bescherming met betrekking tot deze feiten een overtollig motief is.

2.2.3. Wat de dreigbrief betreft stelt de verzoekende partij dat minstens kan worden verwacht dat haar motivering strookt met wat verzoekers gezegd hebben tijdens het verhoor en dat zij zelf geen dingen gaan uitvinden.

De Raad stelt vast dat de voorgelegde dreigbrief zoals andere documenten een geringe bewijswaarde heeft zoals hierboven reeds gesteld. Daarenboven stelt de bestreden beslissing terecht: *“Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat [N.K.] meer dan een half jaar zou wachten alvorens actie te ondernemen en van zich te laten horen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het komt weinig plausibel over dat [N.K.] gedurende maanden niks van zich laat horen en uw familie niet lastigvalt en vervolgens uit het niks een dreigbrief stuurt naar uw broer. Men zou verwachten dat mocht [N.K.] u daadwerkelijk willen vermoorden hij veel sneller actie zou ondernomen hebben en op z'n minst uw familie niet zo'n lange tijd ongemoeid zou laten. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.*

Om dezelfde reden is het ook weinig waarschijnlijk dat [N.K.] achter de brandstichting van uw huis zit. Het is weinig overtuigend dat [N.K.] eerst maanden niks onderneemt en dan plotseling één week na de brief harde actie onderneemt door uw huis in brand te steken. Het feit dat [N.K.] achter de brandstichting zou zitten berust bovendien op pure speculatie. Nadien heeft uw familie niks meer vernomen van [N.K.] (gehoorverslag CGVS, p. 7).”

Terecht stelt de verwerende partij in haar nota: *“Waar verzoekende partijen verwijzen naar het reeds eerder aangehaalde Ambtsbericht om aan te tonen dat het in de Afghaanse context helemaal niet ondenkbaar is dat men enige tijd laat verstrijken tussen opeenvolgende wraakacties, wijst verwerende partij er op dat de door verzoekers geciteerde paragraaf handelt over opeenvolgende wraakacties vanwege verschillende generaties hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn. Verzoekers vreesden doorheen hun opeenvolgende asielaanvragen immers een en dezelfde persoon, zijnde Naim Khan.”*

Daar waar de verzoekende partijen stellen dat er geen rekening werd gehouden met hun sjiitische origine wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen niet concreet aanwijzen hoe deze origine een bijkomend bewijs zou zijn van hun hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimum-normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoekers menen dat de informatie van het Commissariaat-generaal niet als actueel kan worden beschouwd, nu de richtlijn van het UNHCR reeds dateert van 17 december 2010 en objectieve en recente persberichten aantonen dat er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten voorkomen in de regio van herkomst van verzoekende partijen, zijnde Mazar-i-Sharif. Verzoekers zijn van mening dat de veiligheidssituatie in casu allerminst stabiel kan worden genoemd. Overigens zou de informatie die door verwerende partij aan verzoekers' administratieve dossier werd toegevoegd zelf aangeven dat de toestand in de provincie Balkh verslechterde in de winter van 2012. Verzoekers verwijzen tevens naar een aantal rapporten inzake de algemene veiligheidssituatie in heel Afghanistan waaruit zou blijken dat er een reëel risico is dat gewone burgers aldaar het slachtoffer worden van het algemeen gewapende conflict alsook dat er sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2 b van de vreemdelingenwet daar de broodnodige humanitaire hulp uitblijft. Verzoekers menen dat de door de commissaris-generaal gehanteerde interpretatie van de subsidiaire bescherming te beperkt is.

2.3.1. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer directe werking heeft, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroepen de verzoekende partijen zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.3.2. De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Wat de vraag betreft of er in haar streek van herkomst Mazar-e-Sharif sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet stellen de verzoekende partijen dat er in dit verband een vraagteken geplaatst dient te worden en verwijzen zij naar twee persartikels. Zij stellen dat de situatie in de provincie Balkh verslechterde in de winter van 2012 en dat er een explosie plaatsvond op nauwelijks 60 meter van de winkel van verzoeker. Verzoekers verwijzen ook naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

De landeninformatie die in het administratief dossier zit is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, gebaseerd op diverse bronnen terwijl de verzoekende partijen een bundel niet-geanalyseerde artikels neerleggen.

De verwerende partij heeft zoals gevraagd door de Raad in zijn tussenarrest nr. 101 149 van 18 april 2013 informatie neergelegd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan, meer bepaald de Subject related Briefing, "AFGHANISTAN", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 21 maart 2013 en de Subject related Briefing, "AFGHANISTAN", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 22 maart 2013 neergelegd op 15 mei 2013.

Teneinde de verzoekende partijen de gelegenheid te geven kennis te nemen van deze informatie en er eventueel op te reageren werden de debatten heropend en de verdere behandeling van de zaak uitgesteld tot de zitting van 27 juni 2013.

De bestreden beslissing stelt: *"Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat er in de provincie Balkh in 2010 en begin 2011 sprake was van een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers. In de tweede helft van 2011 tekende zich echter een licht dalende trend af in het aantal incidenten in de provincie. Hoewel uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin er na de winter in 2012 opnieuw sprake was van veiligheidsincidenten, blijkt de situatie in de provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten betrekkelijk kalm en staan deze districten stevig onder controle van de overheid."*

Uit de SRB van 22 maart 2013 blijkt dat de situatie in Balkh in het algemeen en Mazar-e-Sharif in het bijzonder verbeterd is ten aanzien van de vorige SRB. Uit deze informatie blijkt dat de situatie in Balkh *"er nu al twee jaar op rij vooruit (gaat). Men kan zeggen dat in Balkh de rust is teruggekeerd."* ... *"In de stad Mazar-e-Sharif vond in 2012 bijna geen enkel gewelddadig incident gerelateerd aan het conflict plaats. ... De stad heeft wel af te rekenen met redelijk wat criminaliteit in de vorm van gewapende overvallen."*

De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar streek van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

Een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst kan niet volstaan om aannemelijk te maken dat in hoofde van de verzoekende partijen een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. De Raad wijst op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. de MOFFARTS